

/HOOGTEZUUR OP PAD IN FRANKRIJK BRUNO MOREZ

HOOGTEZIEK OF TEVEEL GEGETEN? OP HET TERRAS VAN DE REFUGE DES COSMIQUES DRAAIT EEN BANKVIJS ZICH STEEDS STRAKKER ROND MIJN HOOFD. MIJN MAAG MAAKT VREEMDE SPRONGEN...

Hoogteziekte of teveel gegeten? Op het terras van de Refuge des Cosmiques draait een bankvijs zich steeds strakker rond mijn hoofd. Mijn maag maakt vreemde sprongen.

In de oostflank van de Mont Tacul zitten klimmers in de problemen. Er komen twee helicopters aan te pas om ze naar beneden te brengen. De strakke noorderwind maakt het de reddingsdienst niet gemakkelijk.

Ik vertel aan onze gids dat ik me niet goed voel. Duizend miligram paracetamol helpt wel tegen de hoofdpijn, maar de misselijkheid blijft hetzelfde.

In de bedompte slaapzaal ligt het omelet als een baksteen op mijn maag. Rug, zij, het maakt niet uit, elke keer ik m'n ogen sluit, voel ik een golf van misselijkheid naar boven komen.

Acht uur platte rust is hetzelfde als zes uur slapen. Kom ik morgen die berg op zonder slaap? Wat als ik een fout maak en zo de rest van de groep in de problemen breng?

Half twaalf. Twee uur later, tien voor twaalf. Een kameraad ligt luidruchtig te snurken. Net als hij begint te stikken, draait hij zich om en is het weer vijf minuten stil.

Om 01.00u ga ik naar de WC. Misschien lukt een dutje daar wel. Uit het raam zie ik 2600 meter lager Chamonix flikkeren.

Het doet me denken aan een verhaal van Ronald Naar: hoe hij vastzat op de Mont Blanc, half bevroren en tegelijkertijd het dorp

zag liggen... warmte, veiligheid. Hoelang is hij nu dood? Eén jaar, twee? Hij luisterde naar niemand, ook niet naar z'n dokter.

Welke idioot gaat er eigenlijk in het midden van de nacht zitten slapen op een toilet? Terug naar bed. De steen in mijn maag verandert in een klotsende bal zuur. Ergens tussen drie en vier slaap ik een uur. Om vijf uur gaan de wekkers af.

"Tout va bien?" vraagt onze gids.

"Eh pas vraiment". Eén uur geslapen. "Hmm, on va voir".

Tijdens het ontbijt daverd het lepeltje tussen mijn vingers. Het ontbijt is voorbij. Ik sta recht en val bijna omver. Ik wacht op de gids om te zeggen dat ik me niet goed voel en niet meega. Maar hij zegt helemaal niks. Z'n blik staat op oneindig.

Iemand heeft z'n bivak opgeslagen in een van de twee toiletten. File en stress om halfzes 's ochtends.

Alle lagen aan, het is koud buiten. Een voor een verdwijnen de cordées in de schemering. Achter de Col du Midi kleurt de lucht oranje, goud en blauw.

Twee uur later staan we op de top van de Pointes Lachenal. Schuin boven ons hangen de seracs van de Mont Tacul, aan de andere kant van de gletsjer staat de Aiguille du Midi te blinken in het ochtendlicht. De wind blaast de laatste vermoeidheid uit mijn lijf. De twijfel is al lang verdwenen.